

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18876/2024
26.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца мал. АА из ..., чији је законски заступник мајка ББ, чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог „Европа-турс“ д.о.о. Нови Сад, чији је пуномоћник Зорица Перић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1432/24 од 21.05.2024. године, у седници одржаној 26.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1432/24 од 21.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1432/24 од 21.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 11113/2023 од 19.02.2024. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да му на име душевних болова због умањења животне активности исплати 700.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова 120.000,00 динара и на име претрпљеног страха 120.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 19.02.2024. године до исплате, а преко досуђеног износа од 120.000,00 динара па до траженог износа од 144.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, преко досуђеног износа од 120.000,00 динара па до траженог износа од 144.000,00 динара на име претрпљеног страха, као и у делу којим потражује за састав опомене пред тужбу од 31.07.2020. године износ од 11.250,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, тужбени захтев је одбијен, те је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 399.112,50 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1432/24 од 21.05.2024. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена, делимично одбијена, па је пресуда Основног суда у Новом Саду П 11113/2023 од 19.02.2024. године преиначена тако што је обавеза туженог на име трошкова поступка снижена на износ од 382.237,50

динара, док је у преосталом побијаном, а непреиначеном делу, првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за накнаду нематеријалне штете у чињеничноправној ситуацији да је тужилац малолетни АА са осталом децом био на излету који је организован од стране туженог, где је ходао по деблу дрвета које се налазило на игралишту, услед чега је пао и задобио тешку телесну повреду леве руке, услед које је претрпео физичке болове, страх, као и умањење животне активности од 35%. Судови су делимично усвојили тужбени захтев за накнаду штете по наведеним видовима применом одредбе члана 154. и 200. ЗОО, оцењујући да нема доприноса тужиоца настанку штете а да је тужени као организатор излета одговоран за бригу и надзор над децом јер су они посебна категорија путника која, с обзиром на узраст, не могу самостално да буду корисници туристичких услуга без адекватног надзора, који је у конкретном случају изостао.

Наводима ревизије се не указује на спорна питања од општег интереса и на правна питања у интересу равноправности грађана већ се указује на чињенична и правна питања конкретног случаја односно на допринос тужиоца настанку штете због чега нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији чија је дозвољеност условљена испуњавањем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Наводи о доприносу тужиоца не представљају разлоге из члана 404. који би оправдавао закључак о дозвољености посебне ревизије јер се накнада штете одмерава зависно од околности сваког конкретног случаја а уз ревизију нису приложене правноснажне одлуке које би због другачијег одлучивања оправдале потребу уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници ради накнаде штете поднета је 14.09.2020. године, а вредност побијаног дела износи 940.000,00 динара.

С обзиром да у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена и на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**